

De verzengend hete zon leek dwars door de doek om haar hoofd heen te branden. Zweetdruppels liepen in straaltjes tegelijk langs haar vermoeide lichaam. Gehinderd door dorst en het mulle zand bewoog ze zich trager voort dan ze zou willen.

Plotseling voelde ze een lichte trilling in de grond, alsof iets zwaars wrijving maakte met de zandbodem waarop ze liep. Abrupt hield ze stil. Had ze zich vergist? Van verhalen wist ze dat de extreme warmte rare dingen kon doen met een mens.

Net op het moment dat ze dacht dat ze het zich ingebeeld had en weer verder wilde lopen, nam ze dezelfde vreemde sensatie waar, maar ditmaal sterker. Tegelijkertijd hoorde ze een vreemd geluid achter zich dat razendsnel op haar af leek te komen.

Ondanks de bloedhitte gingen de haren op haar armen en in haar nek recht overeind staan. Intuïtief wist ze dat ze in groot gevaar verkeerde. Een moment weigerde ze achterom te kijken, alsof ze daarmee het naderend onheil af kon wenden, maar haar instinct liet zich niet langer onderdrukken. Langzaam draaide ze zich om.

De adrenaline raasde door haar lichaam. Haar spieren stonden op scherp, klaar om er op ieder moment vandoor te kunnen sprinten. Maar toen ze zag wat er vanachter de zandheuvel die ze zojuist gepasseerd had, tevoorschijn kwam en in haar richting bewoog, weigerden haar benen dienst. Haar adem stokte en haar hart miste een slag. Haar zintuigen registreerden het wezen dat haar in rap tempo naderde, maar haar hersenen weigerden het buitensporige beeld dat op haar netvlies geprojecteerd stond te bevatten.

Nog maar enkele seconden en dan zou het schepsel bij haar zijn. Ongelovig schudde ze haar hoofd en kneep haar ogen stijf dicht.

Dit is niet echt, ik hallucineer, hield ze zichzelf voor, maar alles in haar riep dat het geen waanbeeld was. Ze dwong zichzelf haar ogen op te slaan naar de monsterlijke slang die inmiddels op enkele meters afstand van haar was gestopt en naar haar zat te loeren. De kolossale afmeting van het gedrocht op zich was al bizar, maar de twee koppen die zich onafhankelijk van elkaar bewogen maakte het nog absurder.

Met ingehouden adem volgde ze de bewegingen van het reusachtige dier dat het imposante bovenlijf omhoog begon te werken alsof het tegen een onzichtbaar touw opklom. Al snel torende de slang hoog boven haar uit. Ondanks de penibele situatie waarin ze zich bevond, drongen de gekste details tot haar door. Haarscherp zag ze de opvallend felgroene tekening op de slangenkoppen, die zich in haar richting draaiden. Met ontzag constateerde ze dat het enorme lijf minstens vijf keer zo dik moest zijn als dat van een volwassen mens. De schubben vormden een artistiek tekenspel van zwarte en gele hoeken en waren gedeeltelijk bedekt met zand dat zich aan het slijmerige lijf hechtte.

Dat het kwaad er zo fascinerend uit kan zien, flitste het door haar heen. Die gedachte schudde haar los uit haar tijdelijke verlamming en eindelijk drong tot haar door wat er op het punt stond te gebeuren. De indrukwekkende giftanden waren duidelijk te zien toen de beide bekken zich tegelijk openden. Ze wist dat een beet het einde zou betekenen. Haar zenuwstelsel zou plat gelegd worden met de dood tot gevolg.

Wanhopig keek ze om zich heen, op zoek naar een uitweg, maar ze wist al dat het zinloos was. Er was niets waar ze zich achter kon verschuilen. Bovendien kon de slang zich vele malen sneller voortbewegen dan zij.

Een jammerkreet ontsnapte aan haar keel, toen ze beseftte wat dit betekende. Verslagen boog ze haar hoofd in afwachting van

de snerpende pijn die de giftanden zouden toebrengen. Ze hoopte dat het snel gebeurd zou zijn. Een schaduw viel over haar heen. Eén van de bekken naderde haar tot op een paar centimeter. De smerige walm die haar neusgaten binnendrong, was zo penetrant dat het leek alsof alle zuurstof in de lucht werd weggezogen. Biddend om kracht en een plekje in de hemel, liet ze zich op haar knieën vallen.

‘Au!’, schreeuwde ze verschrikt toen haar lichaam op hardhandige wijze in contact kwam met de slaapkamervloer. Verdwaasd keek ze op naar haar bed waar ze zojuist uitgerold was. Hoofdschuddend probeerde ze de resterende beeldflarden van haar zenuwslopende nachtmerrie kwijt te raken terwijl ze over haar pijnlijke heup wreef. Diezelfde droom had haar de afgelopen maand al meerdere keren achtervolgd, maar ze was altijd wakker geworden op het moment dat ze het sinistere geluid achter zich had gehoord. Dit was de eerste keer dat ze de slang had gezien. Nooit eerder had de droom zo echt geleken. Het was alsof ze de hitte nog kon voelen en de stank nog in haar slaapkamer hing.

Het duurde dan ook even voor ze zich bewust werd van de intense kou die haar kamer vulde en bezit nam van haar lichaam. Rillend stond ze op en liep naar het raam. Honderden ijsbloemen hadden het venster veranderd in een kunstig stilleven en verhinderden dat ze op de binnenplaats kon kijken. Met een vinger volgde ze de contouren van de bevroren tekening op het glas. Berustend haalde ze haar schouders op. Ze wist toch wel hoe het er buiten uitzag. Rond deze tijd van het jaar lag er altijd een dik pak sneeuw. Sneeuw die ze uit de grond van haar hart verfoeide. Ze gruwde van de vorst die nagenoeg permanent heerste in het deel van het land waar ze was opgegroeid.

Een bescheiden klopje op de deur maakte een einde aan haar

neerslachtige gedachten. ‘Binnen!’ riep ze, terwijl ze snel haar bed weer insprong. De opengeslagen dekens hadden ondertussen bijna al haar lichaamswarmte verloren en voelden een stuk frisser aan.

De jonge vrouw die binnenkwam, was gekleed in een muisgrijze lange wollen jurk met daaronder bontlaarsjes.

‘Gefeliciteerd, prinses Icea’, klonk de rustige, zachte stem van Olga. Het kamermeisje boog beleefd haar hoofd, maakte een keurige reverentie en bleef geduldig staan wachten.

‘Ach ja, natuurlijk!’, riep Icea uit. Wat stom! Door haar nachtmerrie had ze er geen moment meer aan gedacht, maar vandaag was ze jarig. Ze werd achttien jaar en daarmee voor de wet volwassen.

‘Dank je, Olga, kom verder’, wenkte ze haar kamermeisje, die daarop meteen op de grote garderobekast afstevende.

‘Met uw permissie zal ik zo direct uw bad vullen, maar eerst hang ik uw feestgewaad klaar.’

‘Nee, laat dat!’, reageerde Icea scherp.

Olga bleef pardoes staan en keek de prinses geschrokken aan.

Op slag voelde Icea zich schuldig. Ze waren samen op het kasteel opgegroeid, maar het lot had bepaald dat Olga een leven als bediende leidde en Icea voorbestemd was om het land te regeren. Dat zij orders kon geven die anderen kniebuigend op dienden te volgen, had ze echter nooit als een vanzelfsprekendheid gezien. Uit principe waakte ze er dan ook voor om haar ergernis of ongenoegen op het personeel te botvieren, maar daarnet had ze bewezen daar niet altijd in te slagen.

Het kwam allemaal door die stomme jurk. Ze had totaal geen zin om de ijsblauwe japon die speciaal voor de gelegenheid was ontworpen aan te trekken. Het was niet meer dan een zielige poging tot verzet om het moment waarop de jurk tevoorschijn werd getoverd uit te stellen. En daarvan werd Olga nu de dupe.

‘Dank je Olga, maar ik pak de jurk liever zelf’, probeerde ze haar uitval van daarnet te verzachten.

Het kamermeisje sloeg nerveus haar ogen neer en maakte zich met een kort knikje uit de voeten, richting de aangrenzende badkamer.

Heb je nu je zin, foeterde Icea op zichzelf. Humeurig stapte ze uit bed en liep met ferme pas naar de garderobekast die in een nis van haar slaapkamer was gebouwd. Met een nijdig gebaar gooide ze de kastdeur open die daardoor met een knal tegen de zijmuur aan sloeg. Op de wand waren duidelijk de sporen zichtbaar van alle voorgaande keren dat de deur met geweld was opengesmeten.

Met een diepe zucht aanschouwde ze haar kledingcollectie die zonder uitzondering uit lichtgrijze en lichtblauwe tinten bestond. De meeste exemplaren waren vrij eenvoudig, maar er hingen ook een paar weelderige jurken die versierd waren met pareltjes en kristallen. Haar feestjapon spande de kroon met enkele kleine diamantjes die aan de bovenkant van het lijfje waren bevestigd. De lange rok viel strak over haar benen, waardoor haar slanke silhouet werd benadrukt. Een spierwit bontjasje zou het geheel completeren. Door de mantel in een korte en smalle snit te snijden, was het kledingstuk getransformeerd tot een modieus accessoire en werd de bittere noodzaak van de bontjas verhuld. In een jurk die haar armen bloot liet, zou ze immers direct een longontsteking oplopen.

Tijdens het passen had de prinses in haar nieuwe jurk bewonderende kreetjes aan de naaisters ontlokt. Icea zelf had plichtmatig geglimlacht en gewenst dat ze hun enthousiasme kon delen. Maar voor haar voelde het alsof ze in een dwangbuis werd gestopt. Toen de japon na wekenlange arbeid tenslotte afgeleverd werd, had haar moeder erop gestaan dat ze de jurk

aantrok. Tevreden had de Iceense koningin vastgesteld dat het eindresultaat aan alle criteria voldeed. ‘En? Vind jij het ook mooi?’, had ze haar dochter met een hoopvolle blik gevraagd. Icea had het niet over haar hart kunnen verkrijgen om te zeggen wat ze werkelijk dacht en had braaf geknikt. Maar zodra haar moeder de kamer had verlaten, had ze Olga de opdracht gegeven het gewraakte kledingstuk in de kast te hangen, waarna ze er niet meer naar omgekeken had.

Tot vandaag... Met tegenzin trok ze de hanger met de zware robe uit de kast. Spontaan werd ze overvallen door het lege gevoel dat haar steeds vaker be kroop. Ze besloot er geen aandacht aan te geven en concentreerde zich in plaats daarvan op het losmaken van de lusjes waaraan de jurk op de hanger hing.

Vervolgens liep ze naar de spiegel, hield het gewaad voor haar lichaam en bekeek zichzelf kritisch. Ze kon niet ontkennen dat de japon haar goed stond, maar haar hart schreeuwde om iets uitbundigers. Haar opvallende groene ogen hadden rondom hun irissen goudkleurige spikkeltjes en over haar kastanjebruine haren lag een rossige gloed. Haar vingers gleden door de glanzende, dikke strengen die nog ongekamd en daardoor warrig over haar schouders vielen. Ze trok aan de uiteinden in een poging de weerbarstige pijpenkrullen glad te strijken, maar die lieten zich niet temmen.

Een rode jurk zou veel beter bij mij passen, dacht Icea weerbarstig. Eentje met een wijde rok, die om mijn benen zwiert als ik loop en dans. Ze probeerde zich voor te stellen hoe ze er dan uit zou zien. Automatisch verscheen er een glimlach op haar gezicht, die abrupt verdween toen ze zich realiseerde dat die wens toch nooit vervuld zou worden. In Icenia werden geen andere kleuren dan grijs, blauw of zwart gedragen. Ze vond het een belachelijke en vooral onbegrijpelijke traditie, maar het leek

erop dat zij de enige was die daar zo over dacht. Uit ervaring wist ze dat het haar niet in dank werd afgenomen als ze hardop rebelleerde tegen de bestaande normen. Ze had geen broers of zussen en als enige troonopvolgster lag alles wat ze deed onder een vergrootglas.

Haar vader had haar al van jongs af aan ingeprent om haar vurige temperament in toom te houden en publiekelijk nooit haar zelfbeheersing te verliezen. Elke gelegenheid greep hij aan om haar eraan te herinneren dat Iceniers onder alle omstandigheden hun kalmte wisten te bewaren. Niet zelden volgde daarop een uitvoerige beschouwing over de waardige en ingetogen manier waarop haar landgenoten hun levens leidden. Lijdzaam hoorde ze hem dan aan, terwijl ze haar best deed om niet te gaan gapen. In haar oren klonk het allemaal even saai en oppervlakkig. Ze begreep niets van de trots en vooringenomenheid waarmee haar vader sprak over de typische Iceense karaktereigenschappen die zij leek te ontberen. Het vooruitzicht om aan het hoofd van een volk te moeten staan dat gedijde bij een gematigde levensstijl en in haar ogen ongevoelig, afstandelijk en passieloos was, boezemde haar niet alleen angst in, maar vervulde haar bovendien met afkeer.

Door schade en schande had ze echter steeds beter geleerd haar misnoegen te verbergen. Want hoewel het alweer een tijd geleden was, stond de laatste keer dat ze vier weken kamerarrest had gekregen nog vers in haar geheugen gegrift. Wat precies haar woede had aangewakkerd wist ze niet meer, maar wel dat ze haar vader had toegeschreeuwd dat er door haar aderen tenminste warm, rood bloed stroomde in plaats van het blauwe ijswater dat hem in leven scheen te houden.

De eerste dagen op haar kamer had ze zich nog prima vermaakt, maar daarna waren de muren op haar afgekomen. Toch had ze geen seconde overwogen om haar vader te vragen om

enige coulance te betrachten. Niet dat zij daar te trots voor was, maar haar vader wel! Hij zou zijn straf nooit intrekken of aanpassen. Daarom had ze die periode zonder enige klacht uitgezeten.

Als haar vader ermee wilde bereiken dat ze in zijn bijzijn extra goed op haar woorden zou letten, had zijn strenge tuchtmaatregel inderdaad het gewenste effect geogst, maar diep van binnen veranderde het niets. Icea was het nog steeds vaak oneens met zijn conventionele ideeën, maar in plaats van te ontploffen in zijn bijzijn, herkende ze de signalen en wist ze zich tijdig te excuseren. Soms ebde haar woede weg zodra ze niet meer in dezelfde ruimte was met hem, maar er waren ook genoeg keren dat ze naar haar kamer was gerend, waar ze binnen de veilige beslotenheid van de dikke muren luid schreeuwend haar opgekropte frustratie eruit had gegooid.

Als haar vader al in de gaten had wat ze van binnen voelde, zei hij daar niets over. Kennelijk hield hij liever de illusie in stand dat hij een deemoedige en gehoorzame dochter had in plaats van de zelfbewuste jonge vrouw die Icea in werkelijkheid was.

‘Uw bad is gereed’, hoorde ze opeens zeggen. Ze had niet gemerkt dat Olga haar slaapkamer weer binnen was gekomen.

‘Kan ik nog iets voor u doen?’, vroeg het kamermeisje beedse. ‘Zal ik zo direct terugkomen om u te helpen met aankleden?’

‘Nee, ik red me wel. Je kunt wel gaan.’

De opluchting op het gezicht van Olga sprak boekdelen. Net als de manier waarop ze zich onzichtbaar probeerde te maken terwijl ze zich naar buiten haastte.

‘Bedankt, Olga!’, riep Icea haar beschaamd na, waarna ze haar ijsblauwe feestgewaad vanaf een afstand op haar bed mikte.

Meteen begon de stof te kreuken. Eigenlijk moest ze de japon ophangen of recht leggen, maar dat deed ze niet. Deze dag was bepaald niet rimpelloos begonnen en dat dit terug te zien was in de jurk die ze zelf nooit gekozen zou hebben, vond ze niet meer dan terecht.

Met haar grote teen controleerde ze de temperatuur van het water dat Olga zojuist in de badkuip had gegoten. Het lauwe water deed in het verder kille vertrek in eerste instantie weldadig aan. Snel stapte ze in de tobbe en zakte met haar lichaam zo ver ze kon onder water. Al zolang ze zich kon herinneren was ze een koukleum geweest. Niet voor het eerst vroeg ze zich af hoe het zou zijn om in Firezië te leven. Daar was het overdag altijd warm.

‘En daar leven alleen maar gekken’, hoorde ze de eigenzinnige Tarja in gedachten weer zeggen.

Hoe kwam ze daar nou ineens op? Het moest minstens acht jaar geleden zijn dat de broodmagere blondine die haar haren altijd in twee stijve vlechten droeg deze woorden de klas in had geslingerd. Toch leek het als de dag van gisteren. Ica sloot haar ogen en reisde terug in de tijd...